

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 31.

Elleve Session.

28de Møde.

Tirsdagen den 31te Januar.

(Fortsat.)

Andræ (fortsat): Jeg havde i sin Tid troet at kunne angive, at det var passende, at Totalkasserebeholdningen udgjorde 6 Millioner, hvoraf 4 Millioner for Monarchiets og 2 Millioner for Landsdelenes Vedkommende, der da for Landsdelene igjen skulde deles efter de sædvanlige Forholdstal, som for samme ere fastsatte. Nu er det vist, at man ikke længere kan antage, at der behøves en saa stor Kassebeholdning, og der kan da engang i Tiden blive Spørgsmaal om, hvorvidt Bidragene fra Landsdelene kunne blive at nedsætte og ikke blot for Monarchiet alene; thi det vil være ubilligt ikke at nedsætte for Landsdelene, men kun for Monarchiet.

Jeg har blot villet fremhæve dette, for at man ikke engang senere skulde formene, at man havde fortiet, hvad der kunde være at fremsføre som en Henstilling til en mulig fremtidig Ændring af Loven.

Wessely: Det vil være den ærede Forsamling klart, hvorfor jeg har fremsat de Grunde, som for mig talte for at misbillige Lovforslaget og desuagtet at stemme for det, idet det ved tidligere Forhandlinger her i Salen var stiltiende blevet opfattet paa den Maade, at jeg billigede Lovforslaget. Det er det, som har gjort, at jeg har fundet mig kaldet til at fremsætte min Mening; men at jeg ikke, da Lov-

forslaget kom frem, har havt i Sinde at fremsætte nogen Discussion, det ligger i, at jeg ikke tog Ordet ved Sagens første Behandling. Det er altsaa ikke af egen Drift, at jeg er kommen ind paa denne Discussion, men da der er blevet gjort Bemærkninger over mine Betragtninger af Sagen, maa det være mig tilladt noget nærmere at berøre det, som er blevet fremsat. Den ærede Taler, som nu havde Ordet, begyndte med at fremsætte, at der ingen Grund var til Klager for Kongeriget, idet den Betragtning, jeg havde gjort gjældende, dog egentlig gik ud derpaa, at Kongeriget var blevet behandlet for mildt, fordi der ikke var paalagt det den Forpligtelse at tilsvare Rente, hvis ikke den hele Capital, som skulde hvedes Fællesmonarchiet, var tilstede, og at der ikke fra Kongerigets Side kunde føres Klage over, at Loven ikke var stærk nok imod Kongeriget. Den ærede Taler søiede derefter til, at det kunde være, at jeg dermed havde sigtet til andre Landsdele. Jeg har med Overlæg fremsat Sagen saaledes, som steet er, fordi jeg fra min Side ikke ønskede de andre Landsdeles Forhold her under Discussionen, men da det er steet, er jeg berettiget til at gaae ind ogsaa paa denne Side af Sagen. Det er fuldkommen rigtig, som den ærede Landstingsmand har sagt, at det, der egentlig var at udsætte paa Loven, var dens Virkning med Hensyn til de andre Landsdele. Det er anerkjendt, at Fællesmonarchiet ikke kan behandle den ene Landsdeel anderledes end den anden, og naar der ikke forebres Renter af den Capital, som ikke præsteres — og det kommer den enkelte Landsdeel til gode — steer derved en Forurettelse